

KVIEČIAME Į PASKUTINIAJĄ PASKAITĄ PAŠVĘSTAJAM GYVENIMUI PAŽYMĖTI

2016 m. sausio 10 dieną 12 val. kviečiame į paskutinąją paskaitą iš ciklo „Dievo ženklai žemėje“. Paskaitą skaitys seserys iš Šv. Pranciškaus Asyžiečio trečiojo reguliariojo ordino seserų vienuolyno (bernardinės), kurios plačiau papasakos apie savo vienuolijos istoriją ir šiądieninę jų kasdienybę. Paskaita vyks Bernardinų bendruomenės centre.

SAVAITGALIO REKOLEKCIJOS SUTUOKTINIAMS

2016 m. sausio 15-17 d. Pavilnyje vyks rekolekcijos sutuoktiniams – Sutuoktinių susitikimų savaitgalis. Kviečiame sutuoktinių poras dalyvauti ir dovanoti laiką vienas kitam! Dalyvių amžius ir santuokos stažas neribojamas. Registracija ir informacija Lietuvos šeimos centre, tel. 8(37) 208263, el. paštas: lsc@lcn.lt, www.lietuvosseimoscentras.lt

ŠVENČIAUSIOJO SAKRAMENTO ADORACIJA

Praėjus šventiniam šurmuliui, baigiant Pašvęstojo gyvenimo metus ir pradėjus Jubiliejinius Gailingumo metus kviečiame Jus susikaupimui ir tylai. Sustoti, nurimti, atverti save Jėzui, kalbėtis su Kūrėju ir nepaliaujamai dėkoti: už tai kas buvo ir dar bus, mūsų pakilimus ir nuopusius, už kiekvieną kasdienybės akimirką, kuri dailia raidele gula į Jo rašomą mūsų gyvenimo knygą. Švenčiausiojo Sakramento adoracija vyks mūsų bažnyčioje, Trijų Karalių koplyčioje, **sausio 19 d. nuo 8 val. iki 20 val.** Kad Švenčiausiasis neliktų vienas, galinčius įsipareigoti prašome kreiptis į parapijetę Romą Juozaitienę el. paštu: roma.juozaitiene@gmail.com arba tel.: 8 688 83637. Kitus kviečiame adoruoti Jums patogiu laiku.

Ateikite, melskimės kartu – taip stiprindami savo parapiją ir Kristaus šviesa nušviesdami savo Naujų metų kelią.

PILGRIMINĖ KELIONĖ Į ŠV. ŽEMĘ IR JORDANIJĄ

Organizuojama pilgriminė kelionė į šv. Žemę ir Jordaniją 2016 m. vasario 21 – kovo 2 dienomis. Jus lydės br. Juozapas Marija ir br. Tomas. Smulkesnę informaciją rasite parapijos internetinėje svetainėje www.bernardinuparapija.lt ir lankstinukuose prie parapijos stendo.

BERNARDINŲ ŠILDYMO FONDAS – PRAŠOME PARAMOS

Mieli parapijiečiai, nuoširdžiai dėkojame visiems, praėjusiais metais paaukojusiems Bernardinų bažnyčios šildymo fondui. Pradėjome šildyti bažnyčią, todėl kas galite, maloniai prašome paramai ar padėti surasti rėmėjų. Kokiais būdais galite paaukoti Bernardinų šildymo fondui, rasite mūsų svetainėje www.bernardinuparapija.lt

VILNIAUS ŠV. PRANCIŠKAUS ASYŽIEČIO (BERNARDINŲ) PARAPIJA

Maironio g. 10, LT-01124 Vilnius

Parapijos raštinės darbo laikas:

I–IV 13–17 val., V 9–12 val.

Kunigas budi raštinėje:

III, IV, V 16–17.45 val.

(IV budi parapijos klebonas)

Tel. 8 616 01159, el. paštas: info@bernardinai.lt

www.bernardinuparapija.lt

Parapijos banko sąskaita:

Vilniaus Šv. Pranciškaus Asyžiečio parapija

įm. kodas 192051599, atsiskaitomoji sąskaita

Nr. LT30 7300 0101 3343 9118

Šv. Pranciškaus ir Šv. Bernardino vienuolynas

įm. kodas – 192095229, atsiskaitomoji

sąskaita – Nr. LT 85 7044 0600 0154 3390

Parapijos laikraštėlių parengė Sigutė

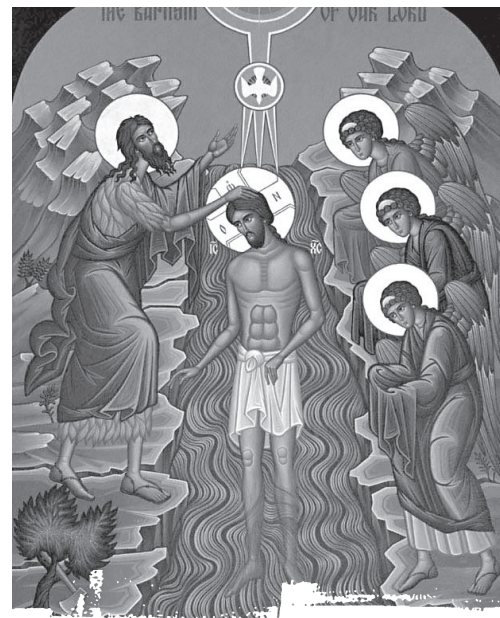

BERNARDINAI

Nr. 604

KRISTAUS KRIKŠTAS

2016 sausio 10 d.

*Atsivėrė dangus, ir nuskambėjo Tėvo balsas:
„Šitas mano mylimasis Sūnus. Klausykite jo!“ Plg. Mk 9, 7*

EVANGELIJA (Lk 3, 15–16. 21–22)

Stiprėjant žmonių lūkesčiams ir daugeliui pradėjus spėlioti, ar čia kartais ne Mesijas, Jonas visiems kalbėjo: „Aš, tiesa, krikštiju jus vandenu, bet ateina už mane galingesnis, kuriam aš nevertas atrišti kurpių dirželio. Jisai krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi“.

Kai, visai tautai krikštijantis, ir Jėzus pasikrikštijęs meldėsi, atsivėrė dangus, ir Šventoji Dvasia kūnišku pavidalu nusileido ant jo tarsi balandis, o balsas iš dangaus prabilo: „Tu mano mylimasis Sūnus, tavimi aš gėriuosiu“.

SEKMADIENIO PO SAUSIO 6 D. ŠV. MIŠIŲ SKAITINIAI
 Iz 42, 1–4. 6–7; Ps 28; Apd 10, 34–38; Lk 3, 15–16. 21–22
P. : Viešpats laimins savo tautą, teiks jai ramybę.

Šiandien Viešpaties Krikšto iškilme užbaigiamas Kalėdų laikas. Evangelijos tekste šv. Lukas visu pirmiausia pastebi, kad žmonių lūkesčiai stiprėjo (plg. Lk 3, 15). Taip jis pabrėžia Izraelio laukimą, nurodo tų žmonių, kurie paliko savo namus ir kasdienius darbus, naujo pasaulio troškimą. Jonas juos krikštija atgailos krikštu, raginančiu atsiversti, pakeisti gyvenimą, nes artinasi Tas, kuris krikštys Šventąją Dvasia ir ugnimi (plg. Lk 3, 16). Išties negalima laukti naujo pasaulio liekant panirus į egoizmą ir nuodėmingus įpročius. Jėzus taip pat palieka namus ir įprastus užsiėmimus, kad pasiektų Jordano upę. Jis išengia į žmonių minią, kuri klausosi Krikštytojo, ir laukia savo eilės pasikrikštyti. Jonas, vos tik Jėzų pamatė artinantį, pajuto, kad šis Žmogus yra ypatingas, slėpiningas. Kūnas, kurio jis laukė ir į kurį buvo nukreiptas visas jo gyvenimas. Jonas suvokia, kad stovi priešais Tą, kuris yra didingesnis už jį, kuriam jis nėra vertas atrišti net kurpių dirželio.

Prie Jordano upės Jėzus parodo nepaprastą nuolankumą, kuris primena Kūdikių, paguldyto edžiose, vargingumą ir paprastumą, ir iš anksto nurodo tą vidinę laikyseną savo žemiškojo gyvenimo dienų pabaigoje, kai pasilenks plauti mokinių kojų ir patirs siaubingą Kryžiaus pažeminimą. Dievo

Sūnus – Tasai, kuris nėra padaręs nuodėmės, atsistoja tarp nusidėjėlių, – parodo Dievo artumą žmogaus atsivertimo kelyje. Numatant Kryžiaus slėpinį, Jėzus ant savo pečių paėmė visos žmonijos kaltės našta, pradėdamas savo misiją atsistodamas į nusidėjėlių vietą. Kai susitelkęs maldoje po krikšto Jėzus išlipa iš vandens, atsiveria dangus. Tai daugelio pranašų laukta akimirka. „O, kad perplėstum dangus ir nužengtum!“ (Iz 63, 19) – maldavo Izaijas VIIa. pr. Kr. Šią akimirką ši malda yra išklaudyta. Išties, „atsivėrė dangus, ir Šventoji Dvasia kūnišku pavidalu nusileido ant jo tarsi balandis“ (Lk 3, 21–22); pasigirdo niekad anksčiau negirdėti žodžiai: „Tu mano mylimasis Sūnus, tavimi aš gėriuosiu“ (Lk 3, 22). Jėzus, išlipdamas iš Jordano upės, kaip pastebi šv. Grigalius Nazianzietis († 389), „regi skylantį ir atsiveriantį dangų, tą dangų, kurį Adomas buvo užvėręs sau ir visiems savo palikuonims“. Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia nužengia tarp žmonių ir mums apreiškia savo gelbinį meilę. Angelai neša Išganytojo gimimo žinią piemenims, žvaigždė – išminčiams iš Rytų, o dabar paties Tėvo balsas nurodo žmonėms savo Sūnaus buvimą pasaulyje ir kviečia žvelgti į Prisikėlimą, Kristaus pergale prieš nuodėmę ir mirtį.

Enzo Bianchi. Pasinerti į žmogystę

Jonas Krikštytojas pradeda savo skelbimą žodžiais: „Atsiverskite, nes prisiartino dangaus karalystė!“ Į šį jo kvietimą atsiliepia daugybė žydų, širdyje nusprendusių pakeisti mąstymą ir elgesį bei parodyti tikrą atsivertimo vaisių; jie leidžiasi Jono panardinami į Jordano vandenį. Jonas

Vilniaus Šv. Pranciškaus Asyžiečio (Bernardinų) parapija

griežtas: nepakanka vien panirti, kad būtum išgelbėtas neišvengiamo teismo akivaizdoje, taip pat nepakanka guostis turima Abraomo vaikų tapatybe. Ne, reikia gyventi taip, kad paliudytum troškimą nesitaikstyti su neteisybe, palikti nusidėjėlio kelią: būtent tai reiškia priimti gailėstingumą.

Kas įtiki ir priima šį Jono pamokslavimą? Lengviau negu kunigai ir šventikai ar įstatymo aiškintojai jį priėmė akivaizdūs nusidėjėliai, moterys ir vyrai, įvardijami kaip „muitininkai ir ištvirkėlės“ (plg. Mt 21, 32). Įsivaizduokime visuomenės smerkiamų žmonių eilę; jie Krikštytojo kviečiami brenda į Jordaną; o šioje nusidėjėlių minioje atsistoja ir Jėzus! Piktinantį veiksmas net ir pačių krikščionių akimis. Pirmosiose bendruomenėse būta mėginimų taip sumenkinti įvykį, kad jis beveik pasimirštų, tačiau apie jį aiškiai liudija visos keturios Evangelijos: Jėzus eina su nusidėjėliais, pasirodo kaip vienas iš jų, prašantis Jono pakrikštyti.

Pasak evangelisto Mato, Krikštytojas atkakliai atkalbinėjo Jėzų nuo šio žingsnio, tačiau Jėzus su tokiu pat užsispyrimu jo prašo: „Šį kartą paklausyk! Taip mudviem dera atlikti visa, kas reikalinga teisumui“, kviesdamas kartu įvykdyti Dievo teisingumą, kad abu – Jonas ir Jėzus – išreikštų Dievo, o ne savo valią. Taip, Dievo teisingumas nėra žmogaus teisingumas, net jei pastarasis yra ano vaisius: Dievo teisingumas išties yra ypatingas ryšys, kuriuo Jis nori parodyti savo gailėstingumą nusidėjėliams, savo visuotinio išganyto planą.

Krikšto scena – tai pirmas Jėzaus pasirodymas viešumoje: jis pasirodo ne kaip stebukladarys, ne kaip mokytojas, tačiau kaip žmogus, kuris vienijasi su nusidėjėliais, mokinys, nusielenkiantis prieš mokytoją: Jėzus pradeda savo tarnystę liudydamas bendrystę su nusidėjusia žmonija nusižeminimo gestu. Neprisistato Jis nei kaip galingas gelbėtojas, nei išminčius, tačiau stovi nusidėjėlių draugijoje, norinčioje

atsiversti: šis Jėzaus pasiryžimas nuo pirmųjų žingsnių yra nusižeminimo, savęs apiplėšimo, nuolankumo kelias.

Dabar, kai Jėzus panyra į vandenį, pilną žmonijos nuodėmių, pasigirsta Tėvo balsas: „Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš gėriuosiu.“ Dievas norėjo matyti Jėzų būtent taip, ten, tarp nusidėjėlių, ir būtent šiuo nusižeminimo veiksmu norėjo pripildyti Jį Šventosios Dvasios. Taip ir nutiko. Evangelijos pasakoja, kad Jėzus pradėjo savo viešą gyvenimą pasakodamas apie Dievą, veikdamas Jo vardu: dėl to buvo pateptas, pašventintas Šventąja Dvasia. Būtent per Jėzaus Krikštą mums leista suvokti išganyto vientisumą Dieve, veikiančiame per Sūnų Jėzų, suteikiant Jam visą Šventosios Dvasios galią.

Tačiau ši Jėzaus panardinimo šventė primena ir mūsų panardinimą, kuriuo pradėjome savo krikščionišką gyvenimą – mūsų Krikštą ir tuo pat metu – Dievo balsą, sakantį kiekvienam iš mūsų: „Tu esi mano sūnus!“ Kiekvienas esame Dievo vaikas, ypatingo Dievo džiaugsmo priežastis, jei pasiliegame atsivertimo kelyje, atsigręžę į Jį, ir ant mūsų nusileidžia ir ilsisi Šventoji Dvasia, jei drįstame ją kvieisti ir pasirošiamie priimti. Taip galime jaustis Dievo vaikais, kurie gali sušukti Jam: „Abba, mylimas Tėve“, ir kurie alsuoja Šventąja Dvasia.

Jėzaus Krikštas atskleidžia, kad Šventoji Dvasia nusileido ant Jo ir Jį sustiprino savo galia: iš pažiūros silpna, beginkla, tačiau stipresne už bet kurią kitą jėgą, tiek mirties, tiek gyvenimo; tai dieviška galia, ne žemiška. Būtent ši jėga stiprina kiekvieną krikščionį nuo jo Krikšto dienos: ji paslėpta, tačiau nesiliauja aktyviai veikti per visą gyvenimą, stipresnė už nuodėmę, ir, kaip įsitikinsime vieną dieną, ji stipresnė už mirtį.

Vertė Dalia Žemaitytė
Bernardinai.lt